

PROBLEMA PĂȘUNATULUI ÎN PĂDURI

de Ing. Insp. g-ral silv. CEZAR CRISTEA

Printr'o greșită înțelegere obștească asupra rostului pădurilor în economia generală și a conflictului firesc dintre creșterea vitelor care implică pășunatul, pedeoparte, și pădurea de altă parte, pășunatul în păduri continuă a se practica, în dauna ambelor ramuri de producție națională.

Contrar spiritului articolelor 15-17 din Codul Silvic, cererile de pășunat în păduri sosesc mereu la organele respective din Ministerul de Agricultură și Domeniilor.

Simptomul acestei «maladii sezoniere» ce se manifestă în deosebi primăvara, ca o consecință a inundațiilor și crizei, trebuie să ne îngrijoreze.

O primitivă concepție atribue puteri miraculoase practicei abuzive a pășunatului în păduri spre care se năpustesc animalele domestice — dirijate de om, — de abea ieșite din iarnă, fără nutrețuri suficiente, tocmai în preajma campaniei muncilor agricole.

Corectivul acestei crize prin pășunatul în păduri este numai o iluzie.

Și e cu atât mai trist, cu cât favoarea acordată «*în mod excepțional*», când nevoile o pot pretinde în adevăr și numai temporar, se repetă an de an sistematic, intrând în obiceiuri, iar relele deprinderi cu greu se mai desrădăcinează.

Pășunatul în păduri nu rezolvă chestiunea hrănirii vitelor mari și mici care sunt nevoite a merge la distanțe foarte mari spre a găsi iarba, o hrană problematică, folosind drumul și coaste greu accesibile, iar efortul acesta consumă energia câștigată eventual de bieteles vite.

Că iarba crește mai bine la adăpostul pădurei, că e mai nutritoare și ferită de arșița soarelui, se prea poate și este normal. Dar iarbă nu avem decât în dumbrăvi sau locurile poenite, mai deschise, expuse luminei și căldurei, iar dacă astfel de poeni

se pot afla înlăuntrul perimetrului pădurei, *nu acesta e idealul unei păduri*, care trebuie să fie bine închisă, cu anume consistență, numai astfel arborii părănd că se sprijină, se întrec în creșterea dreaptă, fără vicii. Pentru a ajunge la acele locuri poenite, ce se cred apte pentru pășunat nu poți avea nici îngrădite căile de acces, cu gard ori sârmă, nici omul nostru nu e din fire prea cruțător. Așa că, fatal vitele vor păși alătura cu drumul, ca și omul — paznicul — ce le lasă în voie și toți micii pueți ieșiți, fie pe cale naturală prin sămânță și tulpini, fie pe cale artificială prin plantații făcute cu trudă și spese apreciabile, nu vor scăpa de copita și dinții vitelor, distrugându-i și astfel compromițând regenerarea și viitorul pădurei.

Cauze mici, cu efecte mari.

Dimpotrivă, iată câteva din *pagubele* pe care pășunatul le cauzează pădurilor :

1. Micșorarea treptată a suprafeței împădurită, măbind în dauna pădurii numărul și suprafața locurilor goale din perimetrul pădurei, precum și terenurile sterile, degradate.

2. Progresiva încălcare și înaintare a domeniului pășunei în patrimoniul pădurei, alungată chiar din solurile cu caracter absolut forestier.

3. O slăbire lentă și progresivă a puterii de producție a solului și consecința firească a micșorării creșterilor anuale a pădurii, deci o scădere a venitului economiei forestiere și a celei naționale.

4. Degenerarea arboretelor ; se depreciază calitatea lor, iar rănile produse arborilor înlesnesc pătrunderea bolilor prin insecte, paraziți, ciuperci, etc.

Creșterea e oprită în loc și nu se realizează nici jumătate din producția normală medie la hectar, aceasta fiind starea pădurilor de șleau poenite și pășunate prea intens, din preajma Capitalei și a centrelor populate.

5. Pășunatul bătătorește scoarța pământului, făcând o crustă ce oprește pătrunderea apei, aerisirea și evaporarea, deci desvoltarea vegetației.

Iar fără acest stăvilar verde al pădurilor, sau al armăturii pe care o țeș ca în beton rădăcinile arborilor ce leagă coastele și rănile pământului, puhoaele apelor slobozite vor nimici în calea lor tot ce întâlnesc, distrugând case, drumuri, lucrări de

artă și holde, înecând vieți omenești și vitele, semănând jalea și ruina pretutindeni.

Pădurea *are nevoie de liniște* spre a se reface și crește, liniște pe care n'a înțeles-o și n'a respectat-o liberalismul economic și demagogia care a invadat-o și distrus-o.

Folosul pentru vite prin pășunatul abuziv, doar câteva săptămâni ori luni în plus, un număr mult prea mare de vite față cu capacitatea nutritivă a pășunii, sau cu puțința ei de a-și reface forța productivă, este mult mai mic decât pagubele cauzate pădurei.

Concubinajul între pășune și pădure nu e cu puțință!

Despre *corectivul* ce se impune, sau *soluțiile practice* spre a învinge racila organică a pășunatului în păduri, vom reveni cu prilejul articolului următor.
